

318. I. 58.

Suom. last. kirj. 2.

PIKKU PALLEROISILLE

KIRJOITTI

→ ALLI NISSINEN ←

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

Hinta: 1 m. 60 p.

Uusi tämän kokoinen kirja toimitetaan jouluksi v. 1889, jos tämä saanee pikku palleroisten ja heidän vanhempainsa suosion!

PIKKU PALLEROISILLE

KIRJOITTI

ALLI NISSINEN

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM

Lapsukaisille.

Pienet pal-pal-palleroiset,
Äidin omat tossukat,
Ilosilmät ilkamoiset,
Riemurinnat raikkahat.

Kaikki, kaikki lapsukaiset
Isänmaani armahat,
Siskot, veikot, orpanaiset,
Oudot niinkuin tuttavat.

Tulkaa, tulkaa kuulemahan
Tädin pientä tarinaa!
Tässä teille kertomahan
Käyn, jos teitä huvittaa.

Tarinoita mont'ei mulla
Ole vielä tallella,
Mutta niitä voipi tulla
Mieleen matkan varrella.

Ja jos pikku ystäviä
Saan mä ympärilleni
Niin mä kerron kymmeniä
Joskin nämä loppuvi.

Äidin pieni auttaja.

Nyt tuossa mun tuutuvi marjasein
Tuo äidin auttaja oiva,
Mi päivän puuhasi riemuiten,
Mi ain' oli askaroiva.

Hän kyökkihin rientäen apuhun sai
Ja pesi ja puuhasi siellä —
Ja kuin tuli viikossa lauvantai
Hän ahkeramp' oli vielä,

Hän silloin kynttilät jalkoihin
Pani näppärin kätösin aivan
Ja kantoi ne valmiiksi salihin
Näin poistaen äidiltä vaivan.

Ja kesä kuin saapui hän kukkien luo
Jo alas puistohon hyppi,
Jos siell' oli rikkaruohoa, nuo
Hän kaikki jo poi'es nyppi,

Ja kimpun kukkia äidillen
Hän sieltä rintahan poimi —
Ja kertoili laulusta lintujen,
Ja nukkien kanssa toimi.

Ja kerran kun vieraita isällen
Sai iltana synnyinpäivän
Niin silloin puuhaili tyttönen
Koko aamun ja iltapäivän.

Hän kuppia kantoi pöydälle
Ja sokurirasian täytti
Ja „torttuja“ antoi Mirrille
Joka kermaa mielivän näytti —

Ja Mirri „tortuista“ säikähtyi.
Ja pakohon alkoi juosta —

Ja kerma kannusta läikähtyi
Ja Katri se säikähti tuosta —

Hän riensi kannua korjaamaan
Mut, voi, miten onnetonta!
Hän yhtä vaaroa korjatessaan
Teki toista . . . . ja monen monta!

Jo koko tarjotin pyörähti pois
Tuon kapean pöydän päältä —
Ja kupit! Ken kertoa vielä vois
Ne luisti kuin liukkaalta jäältä.

Ja isä ja äiti ne riensivät luo
Jo pienen auttajan heidän.
„Oi isä ja äiti nyt anteeks' Suo
Se syy onpi yhteinen meidän . . . .“

Ja Mirrihin viittasi Katrinen
Ja kyynele silmästä vierä,
Hän isän nojasi polvellen
Ja kädet ne kaulahan kieri . . .

Ja äiti sai suudelman, kaksikin . . .
Ja kyynelet poi'es jo haihtui, —
Taas ilo palasi silmihin
Ja riemuksi murhe vaihtui.

Taas iloks' ol' äidin ja isänkin . . .
Ja riemuisna päivä se juoksi . . .
Mut Katri tyttönen pienoisin
Se väsyi jo puuhien vuoksi,

Ei jaksanut sänkyhyn vaeltaa
Ei höyhensaarille soutaa —
Ei ehtinyt töppöstä irtauttaa
Ei tanttua yltänsä noutaa —

Nyt tuossa Katrini pienoinen
On hellästi unelmoiva —
Hän tuutuvi — tuuheaturkillen,
Ja Musti on vartia oiva.

Nasu hernehalmessa.

„Nasu, nasu, nasu!“ huusi Maija-Liisa ja juosta kupesti minkä ennätti hernehalmelle päin.

„Kuka sen on päästänyt hernehalmeseen“, häitäili hän. Ja sitte taas huuteli hengästyneenä: „nasuni, nasuni, nasu,

nasu, nasu!“

Hernehalmeen veräjä oli auki ja Maija-Liisan lihava porsas pehmusteli keskellä hernehalmetta.

„Mutta . . . . kuka on veräjän avannut?“ arveli siinä veräjällä Maija-Liisa.

„Ahaa! Tuoltapa tulee Pällilän Eero . . . . kylläpä minä arvaan . . . .“

Eero, iloinen poika, juosta vikelsi puuhevoisineen pitkin mutkaista tietä. Kohta oli hän Maija-Liisan luona.

„Katsopas tuolla“, sanoi Maija-Liisa, „porsas on hernehalmessa“.

Eero seisottui ja katseli sinne päin. „Maija-Liisan porsas“, sanoi hän.

„Niin on! Mutta kuka on sen sinne päästänyt? Kuka on avannut veräjän?“ kysyi Maija-Liisa tiukasti.

„Minä avasin . . . . kuin luulin että siellä olisi Maija-Liisan porsaalle hyvää ruokaa“, sanoi Eero reippaasti, seisoen aivan Maija-Liisan edessä.

„Voi sinua lapsi rukka, hyvää ruokaa, voi, voi!“ hätäili Maija-Liisa ja juosta kupesti pellolle ja huusi: „nasu, nasu, nasu! nasu, nasu, nasu, nasu!“ Ja nasu nosti korvansa pystyyn ja kuunteli . . . . . pani kärsänsä ylöspäin ja sanoi: „oh“ ja läksi juosta lönnkyttämään Maija-Liisan luo.

Pelloilta kun ulos päästiin, sulki Maija-Liisa veräjän.

„Et saa toiste laskea nasua pellolle“, sanoi hän Eerolle, „sillä herneitä täytyy meidän kasvattaa ihmisille ruo'aksi ja nasulle on kyllin marjoja metsässä!“

„En laske“, sanoi Eero, kääntyi nasuun päin ja huudahti: „hös nasu metsään!“ ja läksi taas juoksemaan puuhevoisinensa pitkin mutkaista tietä.

Maija-Liisa astella tuppasi kotimökille.

Mutta nasupa ei metsään mennytkään. Jäi vaan veräjälle ja työnteli ja nyhjäytti sitä, kunnes se kaatua romahti, vanha veräjä-laho.

Taaskin piti nasu pelloilla kestinkiä, kunnes Maija-Liisa riensi häätämään. Ja tällä kerralla sai nasu rangaistuksen. Se pistettiin pimeään pahaan, niin kauvaksi kunnes hovin renki Pekka tekisi hernehalmeesen uuden veräjän.

Tähän on nyt

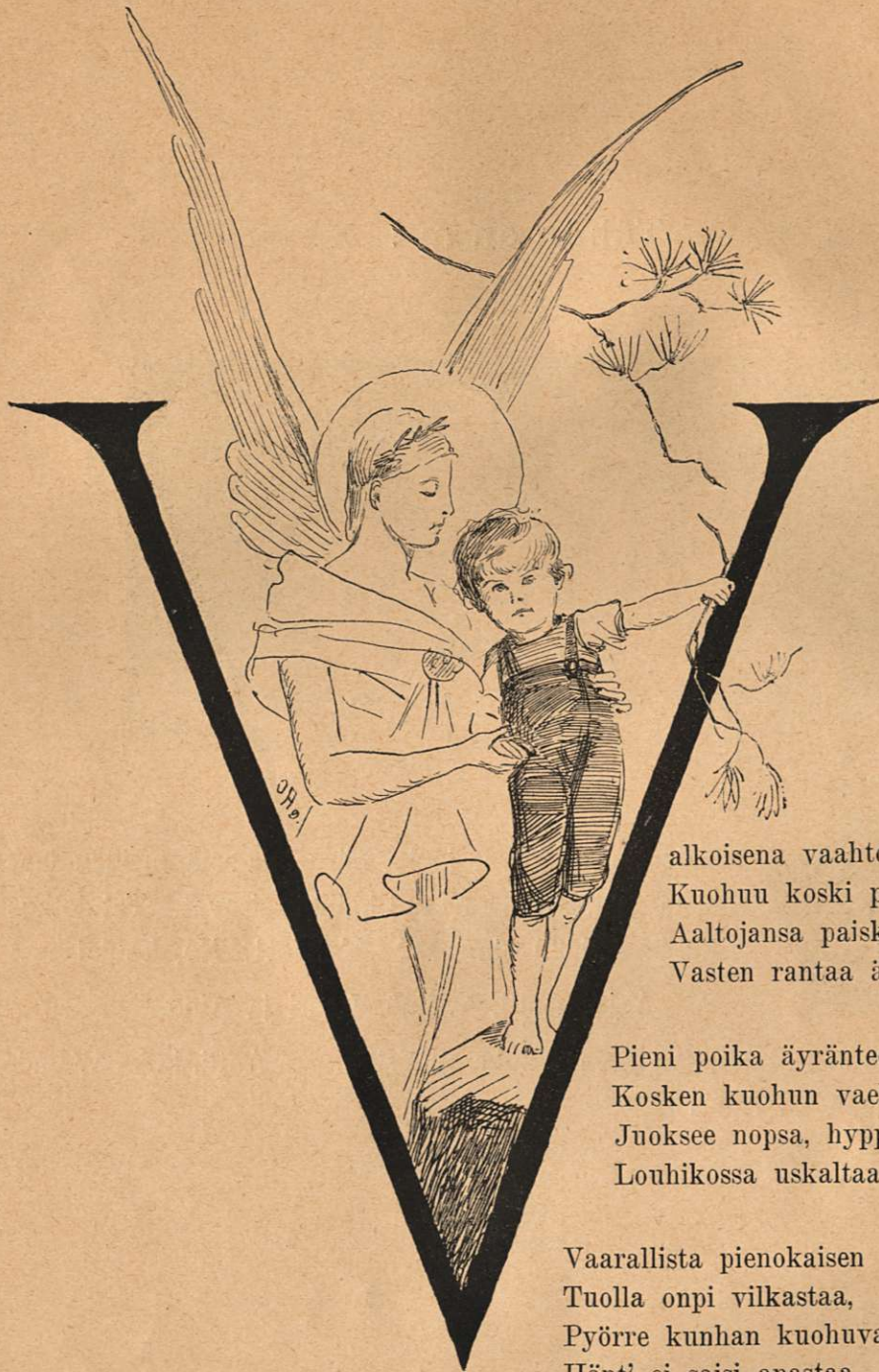

painettu se kuva, jonka piirustaja-setä meidän lapsista teki. Siinä ne nyt kaikki seisovat. Tahdotkos kuulla heidän nimensä? Tahdot! No, kuule!

Yrjö, Antti, Wäinö, Lauri ja Aino.

Saatpa itse miettiä ja arvata kuka on Yrjö, kuka Antti, kuka Wäinö, kuka Lauri ja kuka Aino!

alkoisena vaahtoellen
Kuohuu koski pyörre päin,
Aaltojansa paiskaellen
Vasten rantaa ärjähtäin.

Pieni poika äyränteellä
Kosken kuohun vaeltaa;
Juoksee nopsa, hyppiellä
Louhikossa uskaltaa.

Vaarallista pienokaisen
Tuolla onpi vilkastaa,
Pyörre kunhan kuohuvainen
Hänt' ei saisi anastaa.

Kunhan vaan ei horjahtaisi
Äyränteeltä poikanen —
Tukea jos jalka saisi,
Nojapuuta kätönen . . . .

Katsos miten pujoittuupi,
Kevyesti hyppelee . . . . .
Nyt hän oksaan nojautuupi . . .
Katsos! Oksa norjenee!

Taittuu oksa pirstaleeksi,
Kuiva, hauras leppäpuu!
. . . Mutta tuonne terveheksi
Poika toki seisahtuu.

Varma häntä suojaa voima,
Hellä huoli taivainen;
Luoja suuri, kaikkivoipa,
Hän on turva lapsien.

Enkelinsä pienokaisten
Turvaksi hän lähettää —
Askeleille alkavaisten
Suopi suurta hellintää.

ääskynen,
Piiskunen,
Sinisiipi,
Valkorinta,
Laulelija,
Lirputtaja,
Lentelijä,
Liitelijä,
Ilomieli,
Kaunokieli
Teki pesää
Alku kesää
Reunamalle
Katon alle,
Sinne muni
Munasensa,
Siellä hautoi
Poikasensa.
Pojat lensi
Ilman teille
Iloks' meille!
Katselimme,
Kuuntelimme,

Iloitsimme,
Riemuitsimme!
Mutta tuolla
Syksyn puolla,
Pois ne lensi
Kauvas ensi
Kaikki tyyni —
Hyristivät
Pyristivät
Siipiänsä
Lähteissänsä;
Hyvästi näin
Jättelivät,
Pientä päätä
Nyökkäsivät —
Mutta taaskin
Kevähällä
Lämpimällä
Pääskysemme,
Piiskusemme
Saapuu tänne
Iloksemme.

Pääskysel ne sirkuttaa
Tuolla tuvan räystähällä,
Kukkaisihin peittyä maa
Riemuisaa on kevähällä.

Kesä-aika hupaista
Onpi pikku lapsosilla,
Heill' on rinnan riemua
Niinkuin pikku lintusilla.

Mummo mulla vanha onpi,
Mutta kellä mainiampi

Mummo lienee, kuin on mulla
Saapi kertomahan tulla.

Mutta mummo joskus on
Liian hellä, levoton.

Joskus liiaks' huolehtaapi
Sillä muita naurattaapi.

Niinpä kerran sattui näin:

Metsään päin
Kuljettiin
Mummon kanssa.
Saavuttiin
Ojan luokse.
Mummo huusi:

„Elä juokse!“
Otti minut,
Ison pojan —
Olallansa
Yli ojan
Kantoi mummo! . . . —

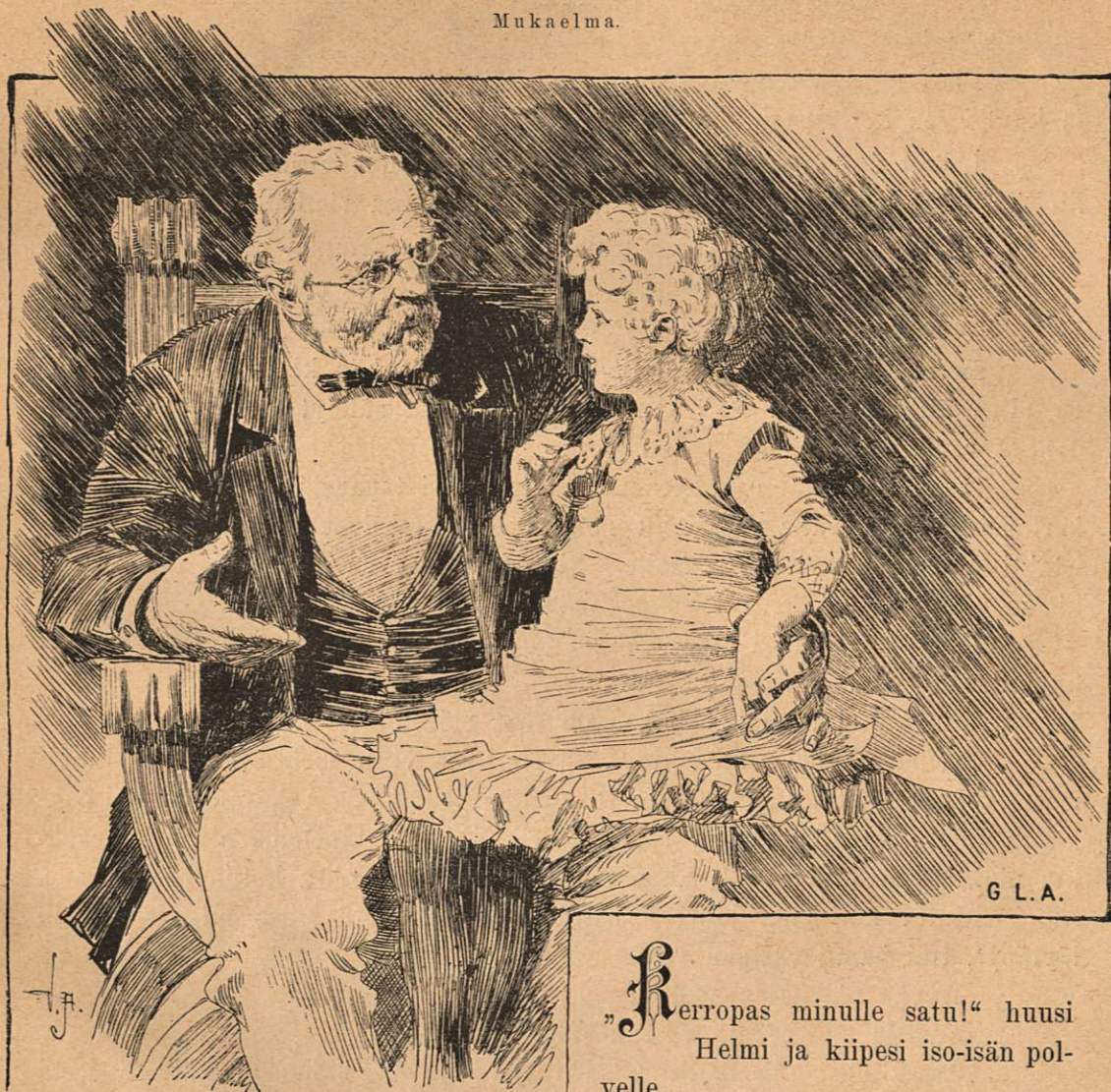
Meidän väki
Kaikki näki!
Voi, voi, voi
Väen raikas
Nauru soi! —

Satu.

Mukaelma.

„Kerropas minulle satu!“ huusi Helmi ja kiipesi iso-isän polvelle.

„Kerro rakas iso-isäni!“ pyysi hän vielä ja iso-isä rupesi kertomaan näin: „Oli kerran köyhä leski, joka asui kolmen lapsukaisensa kanssa etäällä Suomen sydänmaalla. Lesken nimi oli Liisa ja lasten nimi olivat Pekka, Leena ja Maiju.

Pienessä mökissä he asuivat ja niukka oli ruoka ja vaatteesta suuri puutos.

Kun tupaa piti lämmittää, meni Liisa lapsinensa metsästä risuja keräämään, sillä halkoja heillä ei ollut.

Kerrankin kylmänä riehui syksyinen tuuli. Liisa läksi lapsinensa metsään polttopuita poimimaan. Poimivat, poimivat ja suuren taakan saivatkin sillä kertaa. Sitte lähtivät ilomielin kotia kohti.

Astuskelivat tietä pitkin kotitupaan päin niin kuulivat tienvierestä valittavan äänen: „mjau, krrnjau, mjau . . .“ — Pieni kissanpoika siellä kyyrötti paleltumaisillaan aivan.

Liisa nosti kissanpojan helmaansa, kääri hameensa liepeen sille peitteeksi ja kantoi sen kotitupaan.

Lapset iloitsivat. Kilvan sitä hoideltiin ja huollettiin, kilvan sitä heliteltiin. Hyväpä oli kissanpojan lämpöisessä tuvassa viettää kylmä yö.

Kaikki nukkuivat yönsä rauhassa. Mutta aamulla heräsi Leena lapsista ensiksi. — Hän riensi kissanpoikaa katselemaan siellä uninnurkassa. Mutta voi! Minne olikaan kissanpoika juossut . . . . Ei sitä näkynyt . . . . ei!

Leena juoksi nyt äidin luo ja kysyi oliko hän kissanpoikaa nähnyt? Ei ollut äitikään enää tänä aamuna kissanpoikaa nähnyt . . . . minne lie kadonnut raukka . . . .

Suuri suru tuli nyt Leenalle. Hän riensi tapausta Pekalle ja Maijulle kertomaan. Ja Pekka ja Maiju nousivat ja istahtivat vuoteelleen ja siihen istahti Leenakin vuoteen reunalle. Sitte juttelivat he siitä pienestä, somasta kissanpojasta ja tuumailivat minnekähän se olisi voinut joutua.

Kului taas pitkä aika. Usein muistelivat lapset kissanpoikaa, jota ei kuulunut takaisin palaavaksi.

Niin joutui talvi ja mökissä oli taas polttopuista niukka.

Eräänä kylmänä talvisiltana käveli Liisa yksin metsässä risuja noukkipuissa. Lapset istuivat kotoisalla tuvan lämpöisessä. — Ankarana tarttui pakkaneen Liisan jalkoihin . . . . varpaita paleli niin että kipeloitsi aivan ja nenäkin nipisti kylmä viima. Taakan saatuaan kiiruhti Liisa kotiin lastensa luo.

Mutta kotitiellä, juuri samassa paikassa mistä Liisa oli kissanpojan löytänyt, tuli häntä vastaan vieras.

„Hyvää päivää!“ sanoi vieras.

„Jumala antakoon!“ vastasi Liisa ja niiasi syvään.

„Tässä olisi Liisalle . . .“ sanoi vieras ja ojensi hänelle kätensä, jossa oli sukka-puikot.

„Suur’ kiitos!“ sanoi Liisa ja niiasi ottaen puikot.

Ja vieras läksi astelemaan eteenpäin.

Liisa riensi kotiin ja kertoi lapsillensa mitä tapahtunut oli. Sukka-puikkoja käännettiin ja katseltiin, — sitte syötiin illallista ja laskeuttiin levolle. Sukka-puikot jäivät pöydälle.

Herättyänsä aamulla viritti Liisa valkeata kitupiikkiin, joka seisoi pöydän nurkalla. Valkea valaisi pöydän . . . . ja mitä näki Liisa silloin! Sukka-

parin kauniin ja soman, mitä pehmoisimmasta langasta! Siinä nyt Liisa suk-
kia katseli ja kummasteli, kunnes lapset nousivat. Sitte he kaikki yhdessä
asiasta keskustelivat ja aprikoivat sinne ja tänne mistähän sukat olivat tulleet.

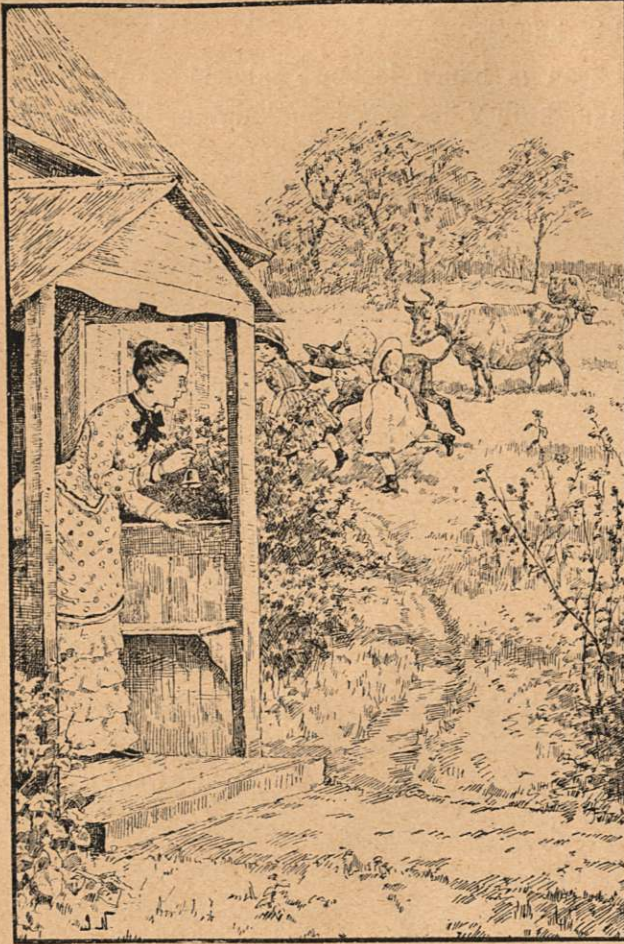
Näin kului päivä. Illan tultua jäivät sukkapuikot pöydälle . . . ja
aamulla oli siellä taas pehmoinen sukkapari.

Nytpä arvasi Liisa että sukkapuikot olivat suodut hänelle palkinnoksi
kissanpojan hoidannasta. Sukkapuikkojen ihmevoiman huomasi hän siitä kuin
ne joka yö kutoivat parin sukkaa hänelle.

Pois pakeni pakkanen Liisan ja hänen lastensa jaloista — ja vähitel-
len tuli hyvin vointi koko tupaan, kuin Liisa pääsi sukkakauppiaaksi.

Lapsuuden muistoja.

Hyöhäinen oli jo syksy. Puut alkoivat kellastua ja lehtiä sateli jo maahan. Tuntui niin kummalliselta kaikinpuolin meistä lapsista, sillä nythän oli syksy ja huomeisiltana piti kotiopettajan tulla.

Koko kesä siitä oli puhuttu opettajan tulosta, ja siitä miten meillä koulua ruvettaisiin pitämään. Pelkosen Aini ja Otto saivat ruveta meillä käymään koulussa.

Ja opettajan tulosta sitä nytkin vielä puhuttiin kun oltiin kävelemässä. Pelkosen Aini ja Otto olivat mukana. Me käveltiin pitkät matkat . . . . mentiin aivan kirkolle asti. Ja siellä me kiivettiin kirkon aidalle ja käveltiin sitä pitkin . . . ja istuttiin

sitte sen reunalle. Ja siinä taas puhuttiin opettajasta ja koulun alkamisesta.

Meidän Helmi tiesi että opettaja tuli Helsingistä, ja Aino että hänen nimensä oli Anni Pikkarainen.

Ja Eero nauroi ja sanoi että: „millainen pikkarainenhan se lienee!“ „Lieneekö pikkarainen ollenkaan“, sanoi Otto.

Ja Oton sisar lisäsi: „voipi se pikkarainen olla suurikin“.

Ja sitte naurettiin. Mieli ala oli kaikilla kevyt, vaikka sydämessä tuntuikin niin outo puristus opettajaa ja koulun alkua ajatellessa.

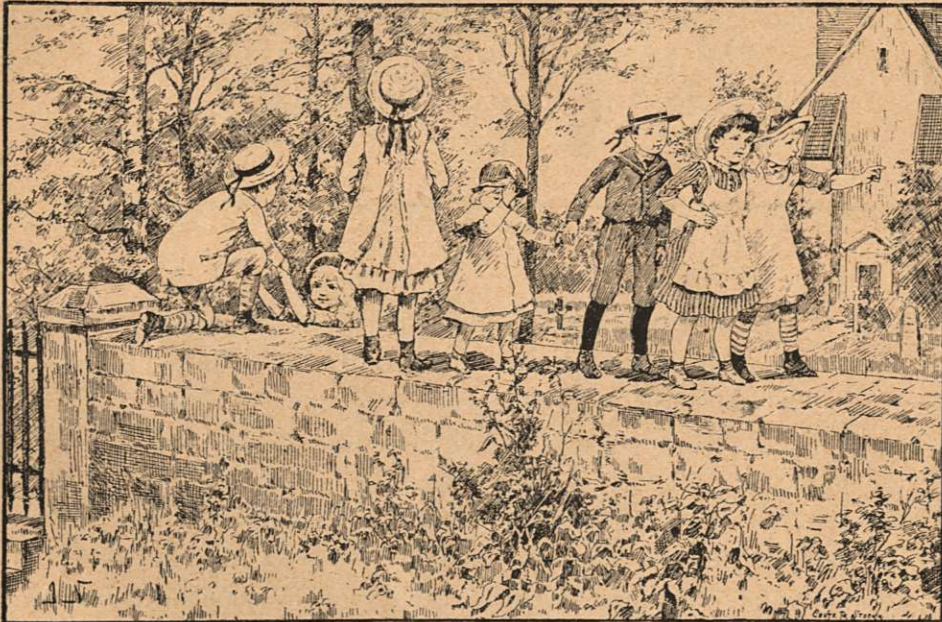
Oli tullut jo kauvan odotettu ilta. Opettajakin oli tullut. Ja pitkä hän olikin ja solakka. Kun kärryt olivat pysähtyneet rapun eteen, olivat lapset kaikki olleet yhdessä kähermässä . . . ja pikku sydämissä oli tuntunut niin ahtaalta. Sitte oli opettaja tullut sisälle ja tervehtinyt kaikkia lapsia ja taput-tanut Helmiä poskelle ja Eeroa päälle ja puhellut heille ystävällisesti ja iloisesti . . . ja sanonut että . . . huomeisaamuna piti koulun alkaa.

Kauniina kajasti syksyinen aamu. Ilma oli kolkko, mutta muutoin ihana. Lapset pukivat päällensä jo varhain, vaikka koulun piti alkaa vasta kello kymmenen.

Pitkältä tuntuivat hetket. Viisarit kellossa kääntyivät peräti hitaasti . . . Vihdoin osoitti tuntiviisari kymmentä. Silloin avattiin lapsille ovet kouluhuoneeseen.

Opettaja asetti heidät paikoilleensa, luki rukouksen ja käski heitä istumaan. Sitten alkoi tunti . . .

Ja tämän hauskan tunnin jälkeen tuli vielä monta hauskaa tuntia. Ja vaikka lapset väliajoilla iloisesti kiitivät ulkona leikitellen, juoksivat he yhtä iloisena kouluhuoneeseen taas, kun vaan opettajan kello helähti.

Kilistä ja Liisasta.

„Kerroppas täti meille jotakin!“ huusi pikku Matti eräänä iltana, juosten luokseni. „Kerroppas täti, kerroppas täti!“ huusi Kalle ja kiipesi polveleni; — „vaikka kertoisit siitä pienestä kissanpojasta, josta eilenkin“, sir-kutteli Helmi, kietoen käsivartensa kaulaani. Ja Antti istahti jalkateräini päälle ja nojaten polveeni, sopersi: „täti kertoo satuja . . .“

Mitäpä nyt teille kertoisin, te pienet tiedonhaluiset!

Eilen kuulitte että se pieni kissanpoika, joka oli köyhän tytön oma, kuoli, kuin ei saanut maitoa. Pienellä tytöllä . . . . . muistatteko mikä hänen nimensä oli?

„Liisa, Liisa!“ huusi kolme pientä suuta yhteen ääneen, — ja Antti sopersi jälestä hyvin ajattelevaisen näköisenä: „Liisa“.

Niin lapseni. Liisalla oli vielä pieni kili. Se käyskenteli siellä mökin lähestöllä ruohoja syöden ja Liisan tunsu se paremmin kuin kenenkään muun.

Kun Liisa huusi: „kili, kili“, riensi kili häntä vastaan, ja Liisa hyväili kiliä palkinnoksi. Liisan äidistä oli hyvin hauskaa kuin hän näki miten Liisa ja kili kedolla käyskentelivät ja olivat ystävyksiä. Tiesipä hän että Liisalle siten hyvä ja lämpöinen sydän muodostuisi.

Muistatteko miten ikävä Liisalla oli, kun pikku kissa kuoli. Muistatteko mitä Liisasta kerroimme?

„Liisa itki“ — muisteli Matti. „Liisa kaivoi kuopan“ — sopersi Antti. „Liisa istutti kukkia haudalle“ — selvitti Kalle; — ja „Ja kertoi kilille surunsa“ sanoi Helmi.

Niin lapseni. Näitä kaikkia Liisa teki. Ja kun hänellä oli mirriä ikävä, niin hän kertoili suruansa kilille, juuri tälle kilille, josta nyt puhumme. Ja kun Liisa kertoili, näytti aivan kuin kili olisi kaikki käsittänyt. Ja kun Liisan silmästä vierähti kyynel kilin turkille, vettyivät kilinkin silmät ja hän painoi päänsä Liisan polvelle.

Kenties kili ymmärsi Liisan surun. Kenties . . . .

Tästä hetkestä lähtein tuli heistä vielä paremmat ystävykset. Liisa juoksi aamuisin sanomaan kilille hyvää huomenta ja iltaisin hyvää yötä. Päivällä vei Liisa nukkensa nurmikentälle kilin luo vieraksi . . . , ja kili puski nukkia ystävällisesti . . . . Kerran tarttui nukke kilin sarveen. Kili säikähti ja juoksi pitkin kenttää. Liisa hippasi jälestä. Mutta piha-aidan luona tavoitti Liisa kilin, tarttui sen kaulaan ja pelasti nukken kilin sarvesta. Nukelle ei tuossa kyydissä muuta vahinkoa tullut kuin hameesen reikä.

Vaan aina ei kestänyt kesäinen aika. Tuli talvi, ja silloin täytyi sekä Liisan että kilin pysyä katon alla. Silloin hoiteli Liisa kiliä asetellen hänen eteensä ruokaa ja silitellen kilin pörröistä karvaa. Ja nuket! Niilläkös vasta oli ikävä, kuin eivät päässeet nurmikentälle, ja kiliäkään eivät saaneet nähdä niin usein kuin kesällä . . . .

Kesän pehmoisia nurmikenttiä odottelivat nuket, kili ja Liisa.

Tipu, tipu!

Tipu, tipu, tipu, tipu
Tänne nyt tulkaa!
Näytäppäs kukkokin
Kaunista sulkaa!
Tipu, tipu kanaseni
Syömähän hoi!
Tokkos se punahelтта
Joutua voi!
Tipu, tipu herneitä
Ohria mulla,
Täynnä on helmani,
Osaatkos tulla!
Tipu, tipu kukkoni
Tietä sä anna,
Kaikelle väellesi
Ruokaa nyt kannan!
Tipu, tipu noukippas
Herneitä multa —

Saammepa munasia
Valkeita sulta.
Tipu, tipu, tipu, tipu
Kentälle heitän
Jyväsiä, herneitä
Syötäväks teidän!
Kestinki tässä nyt
Pieni on mulla,
Tokkohon joudatte
Juhlaani tulla?
Tulkaatte tänne mä
Herneitä annan,
Jyväsiä kentälle
Eteenne kannan!
Tipu, tipu, tipu, tipu
Tulkaatte vaan,
Teistäpä kilttiä
Vierahia saan.

auri on
Kovin onneton!
Kengät kastui koulu-tiellä!
Sateellakin aina siellä
Lauri vaan
Käypi ahkeraan.

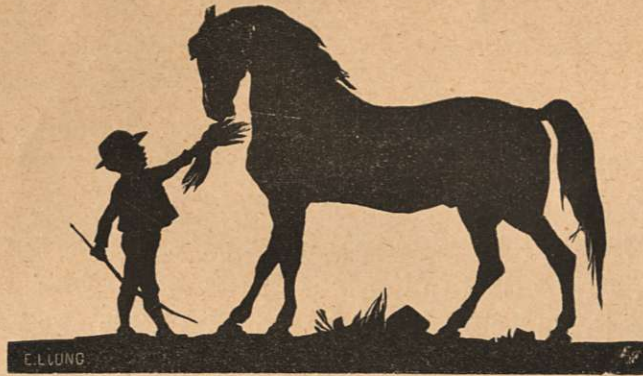
Huh, huh, huu
Nyt on Lokakuu!
Milloin talvi joutunevi,
Valkolumi pudonnevi —
Uh, huh, huu
Milloin Joulukuu!

Silloin saa
Kelkoin laskettaa —
Kiittää kilvan luistimilla,
Hiihtää hankikankahilla
Ah, hah, haa
Posket rusoittaa!

Lallal-laa
Silloin riemu saa!
Silloin lumi sinkoilevi
Tiet ja talot peittelevi!
Oh, hoh, hoo
Joudu Joulu jo! —

Kaarlo Pollelle.

Hei ratsuni oiva
Sä kauroja haukkaa,
Ja sitte sä laukkaa
Ja kauniisti juokse
Kun isäni kiitävi
Äitini luokse!
On äiti jo ollut
Niin kau'ankin poissa;
Hän matkalle läksi
Jo pyhänä toissa,
Ja mulla on ikävä
Äitiä tässä,
Ja veikot ja siskot . . .
No en elämässä
Oo' nähnyt mä moista:
Ne surevat, kaivaten
Itkevät aivan
Ja yhä ne luulevat
Tulevan laivan
Mi äidin jo toisi —

Oi hauskaa se oisi!
— Tuoss' kauroja hiukan
On polleni sulle —
Nyt reippaasti juokse
Tuo äitini mulle! —
Sä voimakas lienet
Kuin suurelta näytät! —
Ja kilttipä myöskin, —
Niin varmaankin täytät
Mun pyyntöni nöyrän.
On siskoni kaikki
Niin iloiset siitä,
Ja kyökissä Maikki
Ja monta on niitä
Mi riemuhun käyvät.
— Jo aisoihin Polle!
Nyt kiidätä vaan,
Ett' äitini kohta
Mä kotia saan. —

Kuinka Liisan Lassille kävi.

Lassi oli vilkas lapsi, mutta nöyrä ja kuuliainen. Kylän koulussa voitti hän kaikkien kumppanien suosion vikkellä puheisuutensa vuoksi. Ja opettaja piti myöskin paljon tuosta ahkerasta ja hyvästä pojasta.

Iloisesti kuluivat torpassa päivät, kunnes Herra kutsui Lassin isän maailmasta pois. Tästä lähtien elivät torpassa vaan Lassi ja hänen äitinsä Liisa. Kovin ikävä oli heillä isää, joka oli ollut heille niin rakas ja hoidellut heitä hyvin.

Isän kuoltua tuli Lassille toisellaiset ajat. Aamuilla varhain, kuin naapurin lapset vielä nukkuivat, täytyi Lassin rientää ulos pihaa siivoamaan. Talvella oli se työ kovaa. Käsiä ja jalkoja palelteli — eikä se paljoa auttanut, jos sormiinsa koetti suusta lämpöistä puhalttaa.

Mutta kuin kevät joutui, lintusien riemun aika, tuli Lassillekin riemua. Kedot käyivät vihannoiksi ja lammaslaumat laskettiin laitumelle. Lassi pääsi paimeneksi ja sai vaellella ympäri iloisten karitsojen kanssa.

Ja kun hevoset pääsivät työstä vapaaksi, sai Lassi ratsastaa aika vauhtia niitä aitaan viedessään.

Hevosia viemästä Lassi juuri eräänä päivänä palasi, kun kartanon herra tuli häntä vastaan.

„Oletkos sinä Liisan Lassi?“ kysäsi herra.

„Olen, herra“, vastasi Lassi iloisesti.

„Kuinkas äitisi voi isän kuoltua?“

„Kyllä äiti jotenkin hyvin voi . . . ja minä . . . minä koetan auttaa häntä päivätöitä tekemällä. Kunhan minä kasvan suureksi, tulee hän kyllä toimeen . . .“ tuumaili Lassi.

„Oikein, poikaseni“, sanoi herra ja läksi hymyillen astumaan edelleen.

Mutta tuolla kiiti oma poikansa häntä vastaan, kiiti kovaa vauhtia. Mikähän nyt oli hätänä? Mikähän mahtoi olla? Aino? Pudonnut? Lammikkoon?

„Niin, isä . . . putosi . . . lammikkoon . . . voi . . . voi!“ hätäili poika.

Sill'aikaa kuin hämmästynyt isä kuunteli poikansa selitystä oli Lassi jo kiitänyt lammikolle. Hän näki ruohokossa pikku Ainon. Hyppäsi sinne laiturilta suoraan — ja kantoi Ainon maalle, sinne kiiruhtaneen isän luo.

Aino kannettiin kotiin ja puettiin kuiviin vaatteisiin. Ja innokkaasti kertoilivat Aino ja Torsti miten he olivat laiturin vieressä laivojansa „seiluuttaneet“ ja yht’äkkiä oli Aino pudonnut . . . ja pohjassa oli ollut liejua . . . että kengät tarttuivat kiinni eikä voinut kävellä rantaan. Silloin oli Liisan Lassi juossut sinne ja ottanut hänet syliinsä . . .

Ja kuin yhdesti oli kerrottu, piti aina aloittaa uudelleen, sillä jokaiselle piti erittäin kertoa . . . ja tarkasti aivan. Lassi kuunteli vuoroin ja vuoroin kertoi!

Sill’aikaa kun toiset tapauksesta juttelivat, käveli kartanon herra edes ja takaisin permannolla ja oli hyvin miettiväisen näköinen. Katseli ylös ja alas ja hyräili hiljaisesti.

Lassi meni kumartamaan hänelle hyvästiä.

„Lassi“, sanoi herra „mitäs sinä oikein mielelläsi haluaisit?“

„Minä . . . kirjoja. Mutta äiti sanoo että sitte luen niin että unohdan työt.“

„Hyvästi, hyvästi!“ sanoi herra ja antoi Lassille kättä.

Lassi kiirehti kotia. Hänellä oli paljon kerrottavaa äidille ja äiti kuunteli häntä iloiten. Olihan poika tehnyt tehtävänsä hyvin vieläpä tuottanut kartanon herralle erityistä iloa . . . . Siinä juteltiin ja juteltiin miten kaikki oli tapahtunut — ja iloinen oli molempien mieli. Yht'äkkiä säpsähti Liisa. Tuntui kuin olisi joku oven ripaan tarttunut. „Kukahen näin myöhällä tulisi-kaan“, ehti hän sanoneeksi kun sisälle astui kartanon herra.

„Hyvää iltaa!“ sanoi herra.

„Jumala antakoon“, sanoi Liisa ja hykersi käsiänsä hämillään. Lassi nousi seisomaan perä nurkasta ja kumarsi.

„Herra patruuni on hyvä ja istuu, onhan tässä puuta“, sanoi Liisa kantaen esille tuvan ainoan koristeen, nojatuolin.

Kartanon herra istahti. „No, Liisa, kuinkas teidän asianne nyt luistavat?“ sanoi kartanon herra, naputtaen kepillänsä kenkäänsä kärkeen.

„Kiitoksia kysymästä . . . . Jumalan kiitos hyvin . . . . kun tulee Lassista . . . . mies vähitellen . . . .“ sanoi Liisa ja hykersi käsiänsä.

„Lassistapa minun juuri nyt piti puhuakin“, sanoi taas kartanon herra, „hän on tehnyt tänään minulle suuren hyvän työn . . . . ja minä . . . . niin minä aijon antaa hänen ruveta lukemaan yhdessä omien lasteni kanssa . . . . kotiopettajan luona . . . .“

„Kiitoksia“, sanoi Liisa ja hykersi käsiään . . . . „mutta . . . . mutta sitte se saa taas sellaisen lukuinnon että . . . . että . . . . päivätyöt . . . . ja . . . .“

„Päivätöistä ei puhumista. Liisa saa asua majassa, niin kauan kuin elää, ilman päivätyötä . . . . ja jos tulee puute, tulkaa minun luokseni . . . .“ sanoi herra, — „ja“ lisäsi hän, „Lassi tulee huomenna meille ja saa alkaa lukutietänsä“.

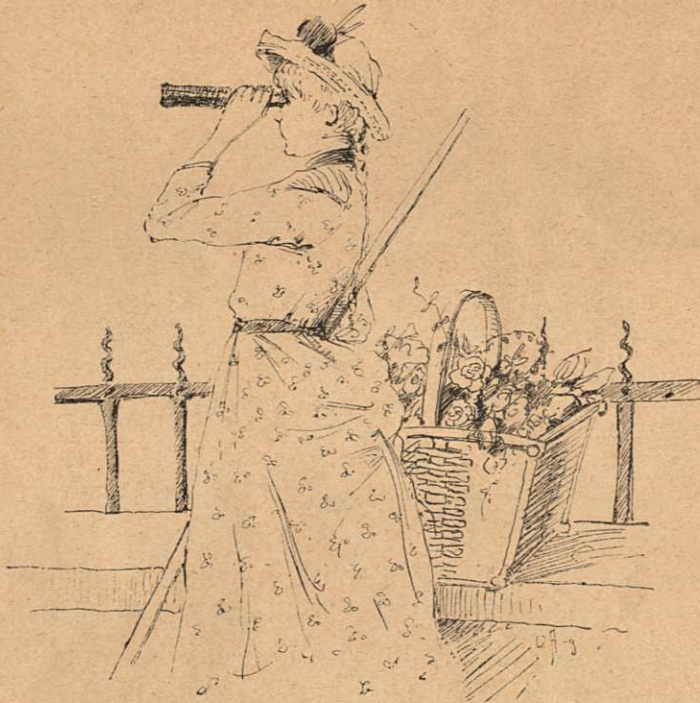
Lassi kumarsi herralle moneen kertaan . . . . ja Liisa niiasi ja hykersi käsiään . . . .

„Ja Jumalan halttuun nyt!“ sanoi herra nousten tuoilta ja antaen kättä sekä Liisalle että Lassille. Sitte hän poistui.

Mutta kauvan valvottiin sinä iltana Liisan tuvassa. Ja vielä sittenkin kun jo oltiin vuoteella ei tahtonut tulla uni Lassin silmiin, eikä se tahtonut tulla Liisankaan.

* * *

Monta vuotta on jo vierinyt. Kartanon herran pojasta ja Liisan Lassista on tullut jo aikamiehiä. Ovathan he jo pääkaupungissa ylioppilastutkintoansa suorittamassa.

Kaunis on keväinen päivä. Kartanossa tuntuu niin juhlalliselta, ja kaikki kävelevät vaan levottomina odotellen.

Aino, josta jo on tullut solakka impi, asettelee kevään ensi kukkasia kukkais maljoihin. Kylläpä riittävätkin kukkaset Aino tarhassa, sillä huolella on hän sitä hoidellut . . . . .

Odotus alkaa tuntua pitkältä. Aino poimiskelee vielä korinsa kukkasia täyteen . . . mutta sitte hän jättää korin portaille ja rientää isän huoneesen kiikaria ottamaan.

Tulee sitte takaisin kiikarineen. Katsoo ja katsoo . . . katsoo yhä ja hymyhyhyn käypi vihdoin suu.

„Tuolla ne tulevat . . . valkolakkiset!“ huutaa hän vihdoin rientäen sisälle.

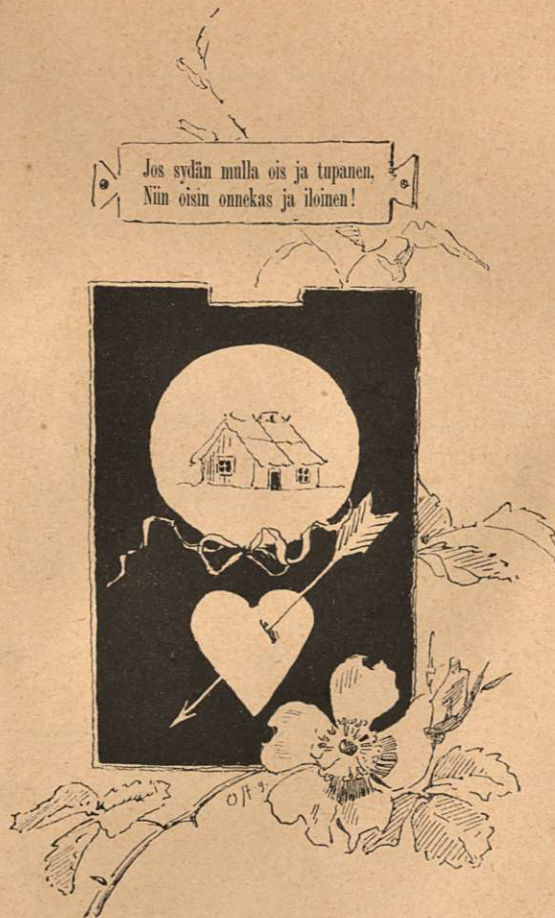

Ja riemua nousee siellä sisällä. Kaikki rientävät sitte ulos . . . isä, äiti, Aino, — ja . . . Lassin äitikin, vanha Liisa tulla lepustelee portahille.

Hur . . . rr . . . rr . . . pyörivät vaunut pihalle ja kaksi valkoista lakkia kohoaa korkealle tervehdykseksi.

* * *

Kesä oli kulunut — ja taas syksyn tultua olivat samat vaunut vieneet pois . . . ja samat valkolakkiset.

Ikävälle tuntui kartanossa kaikkien mielestä . . . ja tyhjälle. Iloinen kesä ja nuo iloiset, reippaat „pojat“ olivat poissa. Syksy oli tullut.

Pois lähteneitten jälkeen tuli kartanossa suuri järjestys puuha. Olihan kaikki nyt vähän ylös alasin.

Äiti järjesti ja Aino järjesti . . . ja palvelustytöt pesivät ja puhdistivat.

„Poikien kamarissa“ sitä oli enimmin järjestettävää. Äiti ja Aino järjestivät yhdessä kirjoja ja paperia. Pöydällä oli piirustettu paperille . . . huoneita ja puita . . . ja tuolla oli pieni paperilappu! Mitä kummaa! Aino

otti sen käteensä. Siihen oli piirretty pieni mökki ja sen alapuolelle sydän ja päälle oli kirjoitettu: „Jos sydän mulla ois ja tupanen, niin oisin onnekas ja iloinen!“ Lassin käsialaa se oli. Aino punastui kuin sen luki . . . .

* * *

Kolme vuotta on taas kulunut. Taaskin on kevät . . . ja taaskin odotetaan. Mutta tälläkerralla odotetaan kotia maistereita.

Kukkaisia on kaikkialla ja vihantana rehoittavat metsät ja maat ja riemuisana on ihmismieli.

Kauneimmallaan on kevät ja sen vuoksi tuntuukin niin hauskalta huomenna, maistereitten kotia tultua, viettää Ainon ja Lassi-maisterin kihlajaisia.

Palvelija ja ystävä.

(Mukaelma.)

Oli kerran hevonen, joka söi niityllä.

Niityn vierellä oli tie. Hevonen seisoi usein ja katseli veräjän yli tiellä kulkevia.

Kerran asteli hyvä ja hiljainen mies tietä pitkin kaupunkiin. Hän oli menossa lapsillensa leipää ostamaan. Hän meni lähelle veräjää . . . ja hevonen rupesi hirnumaan hänelle: ihihii, i-i-hihi, hii, hi! Tuntui aivan siltä kuin hevonen olisi häntä tervehtinyt.

Mies seisahtui hetkiseksi. Hän puheli ystävällisesti hevosen kanssa ja taputteli sen kaarevata kaulaa. Sitte asteli hän edelleen. — Kulkipa tietä myöten toinenkin mies. Hänkin oli matkalla kaupunkiin. Hän oli raaka ja ilkeä. Kun hevonen huomasi hänet, hirnui se hänellekin samoin kuin edelliselle miehelle: „ihi-hi, hi, ihi, hi!“ ja katseli häneen veräjän yli.

Mutta mies löi sitä kepillänsä päähän. Hevos-parka kirpaisi pakoon, puistaen päätänsä, johon kulkijan sauva oli niin kovasti kolahtanut.

Kun miehet pääsivät kaupunkiin ja toimittelivat siellä ostoksiansa, tuli hyvin ankara sade. Tie, jota myöten heidän piti kotiin kulkea, hyllyi vedessä.

Ensimmäisenä asteli kotiin hyvä ja hiljainen mies. Mutta kun hän tuli niityn luo, oli alanko, jossa tie kulki, kokonansa veden vallassa. Siitä oli mahdotoin ylitse päästä.

Ei olisi mies joutanut odottamaan veden laskentumista, sillä lapset odottivat kotona leipää. Neuvotonna hän siinä istui . . . tuumiskeli ja tuumiskeli että pitäiskö koettaa kahlata yli . . . kävipä miten kävi. Tulisihan siitä kipeäksi . . . vesi oli niin kylmää . . . „hui, ui, jui!“ Tätä tuumiessan kuuli hän yhtäkkiä niityltä: „ihi-hi, hi!“

Mies tunsu hevosen äänen . . . ja muisti että hän oli sitä tullessansa puhutellut. „Polle, Polle!“ huusi hän, „soku, soku Polle pieni! Tule tänne! Soku, soku, soku Polle!“

Heti hyppäsi hevonen veräjän yli ja juoksi miehen luo, jonka hän hyvin tunsu.

Mies kapsahti Pollen selkään, ja Polle saattoi miehen alangon yli, ettei miehen jalka vähintäkään kastunut.

Sitte palasi Polle niitylle taas.

Mutta nytpä palasi ilkeäkin mies kaupungista. Hän oli nähnyt Pollen hyvän työn ja toivoi että Polle häntäkin auttaisi.

„Polle!“ huusi hän ankarasti, „Polle tule heti paikalla tänne!“

Mutta Polle tunki miehen ja ei tahtonut tulla luo, vaan hyppäsi veräjän yli ja pakeni niityn toiselle reunalle. Kaviot kapisivat vaan maassa kun se laukkasi ja hirnui: „ihi-hi-hi!“

Ja mies jäi sinne seisomaan. Hänen täytyi joko odottaa veden laskeutumista, tai kahlata alangon poikki vyötäisiä myöten.

Palvelija on silloin ystävällinen haltijalleen, kun haltija on ystävällinen sille.

Hirssin jyvä.

(Mukaelma.)

Dlipa kerran pieni tyttö, jonka nimi oli Emmi. Hän oli hyvin kiltti ja sen vuoksi pitivät kaikki tuttavat hänestä paljon.

Emmin äidillä oli häkissä kesyjä lintusia. Ne olivat kanarialintuja, joiden kotopaikka on lämpöisillä Kanarian saarilla lähellä Afrikaa.

Emmi hoiteli kanarialintuja. Hän järjesti häkin ja kantoi sinne ruokaa joka päivä. Linnut olivat Emmin hyviä ystäviä. Ne laulelivat iloisesti kun Emmi lähestyi. Ja kun hän aukasi häkin oven, lensivät ne hänen olkapäillensä ja istuivat hänen käsillensä . . . ja noukkivat häntä, aivan kuin olisivat suudelleet.

Kanarialintujen mielestä ei häkissä ole ikävä asua, sillä he ovat siellä syntyneetkin ja siellä ovat vanhempansa heitä hoidelleet ja ruokkineet.

Kanarialintujen kotimaassa loistaa aurinko melkein aina. Senpävuoksi pitävätkin he paljon auringon valosta, ja senpävuoksi ripusti Emmi aina auringon paisteella häkin ikkunan ulkopuolelle. Siten saivat lintuset paljon auringon paistetta.

Kanarialinnut syövät vuohenkaalia, liinansiemeniä ja hirssinjyviä. — Eräänä päivänä oli häkistä varissut maahan muutamia hirssinjyväsiä. Emmi rupesi niitä noukkimaan, mutta äiti sanoi: „Lapseni, anna jyväsien olla! Saatpas vielä nähdä jotakin hyvin hauskaa niistä!“

Emmi totteli. Jyvät jäivät maahan.

Oli kevät. Tähän aikaanpa juuri kaikki taimet maasta kohosivat.

Kahdeksan päivää oli kulunut. Emmi asetti taas lintuhäkin ulos, sillä siellä oli mitä ihanin auringon paiste. Jo riippui häkki seinällä ja Emmi aikoi juuri sen luota poistua kuin . . . hän näki . . . mitä! Hän näki pienen viheriän tuppelon, joka pisti esiin mullan alta. Mikähän se mahtoi olla? Niin, arvasihan Emmi heti että se oli hirssin taimi, sillä juuri sille kohdalle olivat siemenet pudonneet.

Emmi ei sitä koskenut, vaan antoi sen rauhassa kasvaa.

Seuraavana päivänä riensi Emmi tainta katsomaan. Se oli jo vähän kohonnut maasta, mutta latvassa oli vielä pikkuinen tuppelo.

Vielä kului yksi päivä ja yksi yö. Silloinpa huomasi Emmi että tuppelo oli taimen latvasta pudonnut . . . taimi oli paljo kasvanut ja sen ylimässä päässä näkyi jo kaksi pienen pientä lehdykkää.

„Oi miten hauskaa!“ huudahti Emmi, „siitähän tulee hirssikasvi! Ja siitähän saan minä nähdä miten nuo tertut muodostuvat, joista lintuseni niin paljon pitävät. Oi, miten riemuitsen!“

Emmi ei tahtonut hennoa hirssiänsä ollenkaan jättää, vaan oli usein sen luona polvillansa odotellen sen kasvamista. Ja koulusta tultua hän aina ensiksi riensi hirssiänsä katselemaan.

Kaksi ensimmäistä lehdykkää oli jo kasvannut suuremmaksi ja niiden yläpuolelle oli uusia ilmestynyt. Koko kasvi oli tullut puolen kyynärän korkeiseksi. Ei Emmi enää tarvinnut polvillansa sitä katsella.

„Lintuseni“, sanoi Emmi kanarialinnuillensa, „laulakaa, helistäkää te vaan! Olkaa iloiset! Te olette kylväneet jyvän, joka kasvaa. Jos siitä tulee terttu, saatte te sen!“

Kasvi korkeni ja kohosi, mutta terttua ei kuulunut. Emmi rupesi käymään levottomaksi.

„Odot lapsukaiseni“, sanoi äiti, „hätköiden tehty työ on tavallisesti huonoa!“

Ja Emmi odotti.

Taaskin tuli kaksi uutta lehteä ja . . . mitä? Niiden välissä näkyi jotakin . . . jotakin! Oliko se mahdollista? Olipa kyllä! Terttu, terttu! Jota Emmi oli niin kauvan odottanut! — Emmillä olisi ollut halu poimia heti paikalla tuo terttu ja viedä se kanarialinnuille. Mutta hän jätti sen kuitenkin, sillä se oli niin vieräinäinen vielä . . .

Vähitellen avantuivat lehdet. Terttu pisti esiin niiden välistä ja kasvoi yhä suuremmaksi. Tertussa oli suuri joukko pikkusia pallosia. Emmi luuli niitä hedelmiksi. Mutta kuin Emmi eräänä aamuna meni hirssiänsä katsomaan olivat kaikki hedelmät . . . auvenneet, ja niiden jokaisen paikalla oli pienoinen kukkanen. Pallot eivät olleetkaan hedelmiä, vaan nuppuja. Ja niin tuli nyt nuppuis-tertusta kukkais-terttu.

Suuresti hämmästytti Emmi tätä muntosta! Hän oli ikävissään siitä, kuin terttu ei nopeammin kypsyntä hedelmäksi. Hän rupesi kuvittelemaan mielesänsä ettei kasvi olekaan hirssi ja niin rupesi hän itkemään.

Mutta äiti lohdutti häntä ja vakuutti että kasvi todellakin oli hirssi. Vielä selitti äiti miten melkein kaikki kasvit aina ensin saavat kukkasia ja niistä sitte muodostuvat hedelmät. Niinpä tässäkin kyllä hedelmät joutuu, kuinhan ollaan vaan kärsivällisiä ja odotetaan.

Muutamia päiviä kului taas. Vähitellen karisivat pienet kukkaset pois ja niiden sijaan kasvoi siemeniä. Alussa olivat siemenet pehmeitä ja viheriäisiä mutta vähitellen ne suurenivat.

Kesän lämmössä kypsyivät siemenet nopeasti. Ne muuttuivat keltaisiksi ja koviksi ja terttu oli niin kaunis ja raskas että varsi taipui.

„Poimi pois terttu, Emmiseni“, sanoi äiti, „nyt se on aivan kypsi!“
 Ajatelkaas tytön riemua! Hän kiitti äitiänsä, joka oli neuvonut häntä
 terttua säästämään, ja vielä enempi Jumalaa, joka oli tertun kasvattanut.
 Sitte riensi hän riemuiten lintusiensa luo ja jakeli terttusen niille.

Ilta-loru.

<p>Tuttimahan Joutuisahan Pikku lapset Valko-hapset! Rientäkää! Nukku Matti, Pieni veikko Odottavi, Vartoavi Lapsosia, Pienosia Saarehensa Vieraiksensa. —</p>	<p>„Tuttis, tuttis Tuttikaa“, Matti kuiskaa, Naurahtaa — Mielessä on Mattisella Hauskat retket, Iltasella Joita lapset Matkustaa Matin kanssa Aina saa.</p>
---	--

Tuttis, tuttis
 Tuttikaa!
 Unosehen
 Vaipukaa!

Ystävyksien asunto.

(Mukaelma.)

Dlipa kerran talossa iso vartiakoira.

Se oli aina rautanuoralla koppeliinsa kiinnitettynä. Sen päivät olivat pitkät ja ikävät. Olihan se aivan yksin. Olihan se vanki.

Mutta talossa oli kaunis, pikkunen kissa. Se oli koiran tuttava. Heidän välinsä oli jotenkin ystävällinen ja usein kävi mirri koiraa tervehtimässä.

Eräänäkin päivänä tuli mirri koiran luo vieraisille. Mirri naukui niin surullisesti. Se ei enää leikitellyt. Se huolehti. Mikä liekkään pienokaista huolettanut . . . .

Sepä häntä huoletti, kuin hän tiesi saavansa pikku poikasia, eikä tien-nyt minne ne panisi. Jo edeltäpäin oli tämä hellä äiti huolissaan pienois- tansa. Hän olisi tahtonut saada niille mukavan sijan, jossa niillä olisi läm- pöinen ja hyvä olla.

Varmaankin arvasi suuri koira mitä mirri toivoi, sillä se meni koppe- liinsa, peuhutteli olkia käpälällään ja kutsui mirriä sisälle. Ja kun mirri tuli sisälle, meni koira ulos ja antoi mirrin olla aivan yksin koppelissa.

Mirri oli onnellinen. Koppeli oli hänen pienokaistensa asunto. Mirri ruokki ja kasvatti niitä siellä ja koko ajan lepäsi hyvä koira ulkopuolella paljaalla kentällä vähääkään valittamatta.

Ja kun pikku kissanpojat kasvoivat niin suuriksi että voivat koppe- lista ulos tulla, hyörivät ja häärivät ne koiran ympärillä. Sitenpä ei hän enää ollut yksin, vaan hänen ympärillään oli ystäviä, jotka rakastivat häntä, hyväilivät häntä ja leikittelivät hänen kanssansa koko päivän.

Nyt ei suurella koiralla enää ollut ikävä. Ja vaikka hän olikin sidottu, viihtyi hän hyvin ja oli onnellinen sen pienen perheen seurassa, jolle hän oli niin suuren palveluksen tehnyt.

Kahdet ajopelit.

(Mukaelma.)

Dlipa kerran pieni veli ja pieni sisar. Veljen nimi oli Kaarlo ja sisaren Anni. Oli joulutilta, lapsien juhla. Kaarlon ja Annin vanhemmat eivät olleet rikkaita, mutta eivät ne olleet köyhiäkään, sillä lapset saivat, paitsi muita kauniita joululahjoja, vielä kymmenen markkaa kumpainenkin, jolla saivat ostaa mitä vaan mielivät.

Iso-isä otti heidät mukaansa leikkikalukauppaan ja sanoi heille: „Valitkaa nyt itse mitä tahdotte!“

Lapset katselivat tavaroita.

Anni piti paljon nukista ja ostikin sen vuoksi kymmenellä markallansa kaikenlaisia nukkia: hienoja naisia, talonpoikaisvaimoja, pikku lapsia ja miehiä. Kaikkiansa oli niitä neljätoista henkeä, tahi oikein neljätoista nukkea.

Hänellä oli nyt niin paljon kantamista että Kaarlo sanoi:

„Minulla on halu ostaa yhdet vaunut ja antaa kaikkien noiden ihmisten matkustaa niillä.“

„Niin todellakin, veljeni“, huusi Anni, „leikkikäämme yhdessä! Osta vaunut! Mutta osta kauniit!“

„No tietysti kauniit!“ vastasi Kaarlo. Sitte sanoi hän kauppiaille: „Olkaa hyvä ja näyttäkää minulle jotkut hyvin kauniit vaunut.“

Kauppias otti esiin komeat vaunut. Valjaissa oli kaksi hevoista, joiden suitset olivat silkistä ja kullasta, vaunujen etuistuimella istui komea ohjaaja, jolla oli punainen takki, keltaiset housut ja valkoiset sukat. Vaunujen takana seisoi kaksi palvelijaa komeissa puvuissa.

„Oi miten kauniit!“ huusivat molemmat lapset.

„Mitäs nämä maksavat?“ kysyi Kaarlo.

„Kymmenen markkaa“, sanoi kauppias.

„Olkaa hyvä“, sanoi Kaarlo ja antoi kymmenmarkkasensa hänelle. Sitte rupesivat lapset asettamaan nukkia vaunuihin. Sinne mahtuikin vaan neljä nukkia.

Mutta surulliseksi kävi mieli kuin he huomasivat että vaunuihin mahtuikin vaan neljä nukkea.

„Minnekäs toiset!“ kysyi Anni veljeltänsä surullisella äänellä.

„Minnekäs toiset!“ sanoi Kaarlo ja katsoi sisareensa.

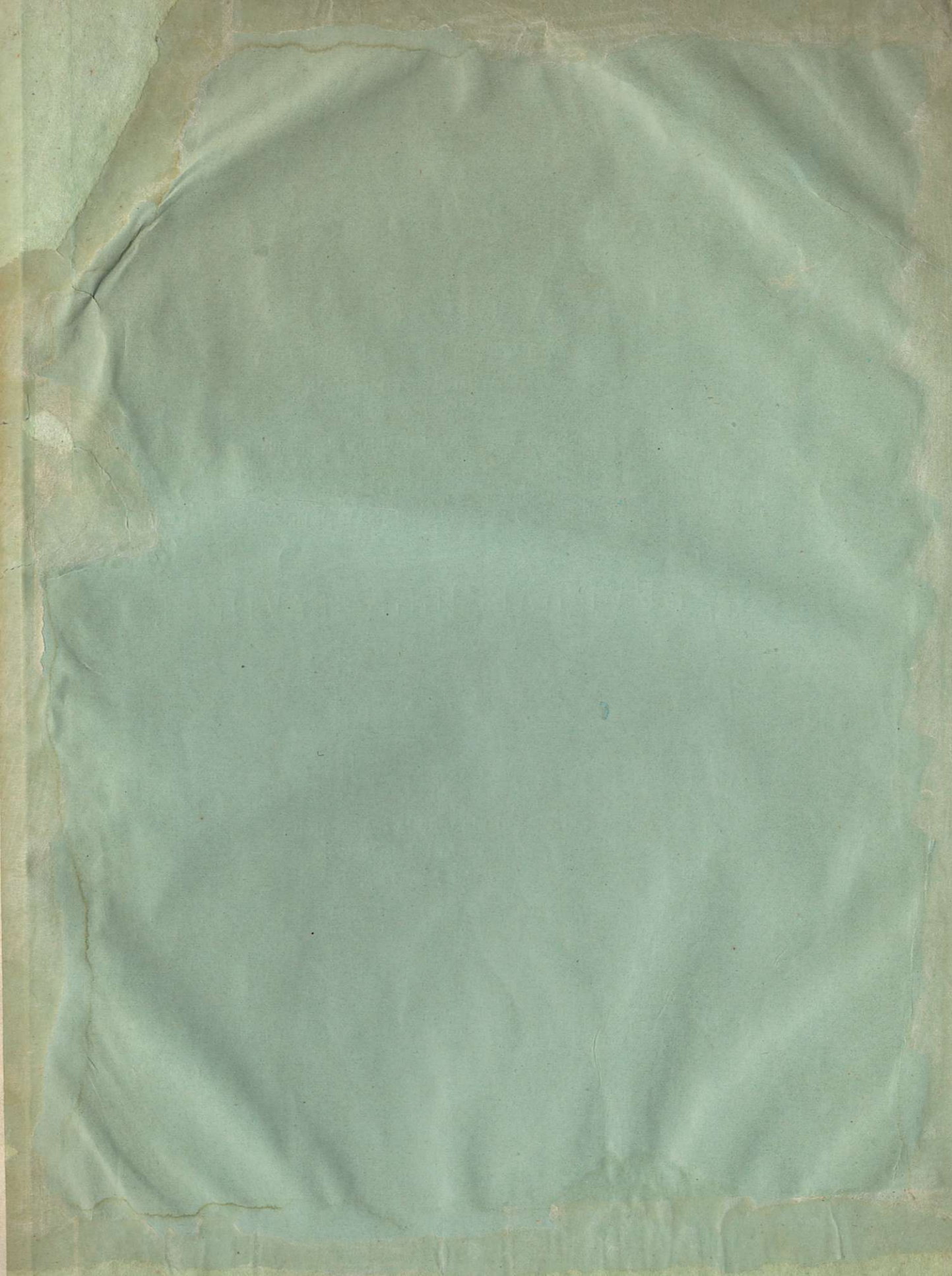
Silloin sanoi iso-isä: „miksi ette osta mieluummin omnibusta? ole tosin niin kaunis kuin vaunut, mutta sinne mahtuisi kaikki nuket.“

Ja kaupassa oli tosiaan suuri omnibus . . . . aivan oikean omnibus'en näköinen.

Veli ja sisar katselivat toisiinsa ja tuumivat. Vaunut olivat niin kauniit! Mutta omnibus oli hyödyllinen . . . . Ja neljä onnellista . . . . ja . . . . neljätoista onnellista . . . . Mitäs olisi tehtävä?

Neuvokaa heitä ystäväni! — Kaarlo ja Anni ostivat . . . . sen mitä te neuvositte.

Werner Söderström'in kustannuksella on ilmestynyt

UUSIA MUSTALAISIA.

Ernst Ljunghin leikatessa heistä laulanut

Savonniemen Kaisu.

Hinta: 1 m. 75 p.

Kelvollisia runonpätkillä varustettuja kuvakirjoja pienemmille lapsille meillä ei vielä ole ollut. Sen vuoksi suurimmalla mielihyvällä otetaan vastaan sievä lastenkirja „Uusia Mustalaisia“. Kuvat siinä, jotka tietysti pääasiallisesti koskevat lasten elämää ja heidän leikkejään, mutta myös eläinten elämää y. m., ovat erittäin hyvin suunniteltuja ja hyvin valittuja ja niiden alla olevat runonpätkät hyvinkin sujuvia ja miellyttäviä. — Toivotamme sille suurta menekkiä ja toivomme, että „Savonniemen Kaisu“ (Alli Nissinen) vastakin laulaisi yhtä somia laulelmia Suomen lasten luettaviksi.

(Valvoja.)

HUVI LAPSILLE HYVILLE.

Suurikokoinen kuvakirja.

Säkeet sepittänyt OLLI VUORINEN.

Hinta: 1 m. 50 p.

VALITTUJA LASTEN LEIKKILAULUJA.

Helposti pianolle ja harmoniolle

sovittanut L. KILJANDER.

Hinta: 1 m. 50 p.

Tämän niminen vihkonen ilmestyi pari viikkoa ennen joulua, ja on jo varmaan saapunut moneen kotiin pienokaisten iloksi ja riemuksi, eikä ainoastaan pienokaisten, vaan yhtä paljo heidän vanhempainsa. — Varsinkin muutamat näistä lauluista ovat erittäin sieviä ja sovitut on tehty niin yksinkertaiseksi, että semmoinenkin, joka vähänkin on pianon koskettimia liikuttanut, melkein harjoittamatta voipi niitä soitella. Tämä yksinkertaisuus on kumminkin siksi vaihteleva, että kappaleet saavat siitä soitannollista verhoa. Varsin kuvaava ja sisällyksen mukainen on säestys kappaleissa „Ukkonen“, „Myllyni“, „Sotamiehissillä“, muita mainitsematta.

Lopettaessamme lausuntomme puheenalaisesta vihkosesta tulee meidän mainita, että paperi on hyvää ja nuottipainos selvää sekä ulkomuoto muutenkin varsin soma, jota somuutta suuresti lisää Sundman'in kivipainossa tehty kansilehti.

(Säveleitä.)